

«**EL SOMNI DEL CREPUSCLE**» ► LA MORT DE MARTÍ L'HUMÀ, ARA FA 600 ANYS, I LA IMPOSSIBILITAT DE CONTINUAR AMB LA SEVA DINASTIA SÓN EL PUNT DE PARTIDA DE L'ESPECTACLE DE MÚSICA MEDIEVAL QUE VA OFERIR DIVENDRES EL FESTIVAL DE TORROELLA.

Espectacle elegant i subtil

TONI LEÓN/FESTIVAL DE TORROELLA

MÚSICA CRÍTICA

Jaume Busqué i Barceló TORROELLA

EL SOMNI DEL CREPUSCLE

► Tasto Solo. **Guillermo Pérez**, organetto i direcció. **David Marcé, Arnau Nadal i Laura Pujolàs**, actors. **Joan Solana**, direcció escènica. Concert a la memòria d'Ernest Lluch. 30è Festival de Músiques de Torroella de Montgrí. Església. 6 d'agost.

El somni del crepuscle és un espectacle de gran finura, on abunden les subtils del llenguatge i dels sobreentesos i... dels gestos. La posada en escena converteix l'església de Torroella en un recinte civil transportat a l'Edat Mitjana, i **Joan Solana** utilitza tots els recursos arquitectònics de l'edifici per fer més creïble els àmbits i els ambients on es movien els personatges de l'època. La il·luminació d'August Viladomat recrea les ombres de la nau gòtica i, ajudant el text, centra i focalitza la figura dels actors.

Al programa de mà, oportú i indispensable per seguir els diàlegs, **Rosa Lluch**, amb una pedagògica brevetat, situa els protagonistes, l'ambient de l'època i, sobretot, els fets que van alterar el curs normal de la història, que tal vegada hauria esdevingut si **Martí l'Humà** no hagués mort igual com el seu fill **Martí el Jove**, sense descendència, i només sobrevisqués un infant preadolescent fruit d'una relació il·legítima. Gràcies, doncs, a les didàctiques paraules del programa,

David Marcé i Laura Pujolàs, caracteritzats com a Bernat i Margarida de Prades, amb Tasto Solo al darrere.

l'espectador pot seguir amb detall la narració que ens serveixen l'actriu **Laura Pujolàs** (Margarida de Prades i segona esposa del rei Martí), **Arnau Nadal** (el jove Frederic, fill il·legítim) i **David Marcé**, (l'instructor de Frederic de nom Bernat, que vol recordar Bernat Metge). La història, real o reinterpretada per Joan Solana, descriu els instants del traspàs de Martí l'Humà i la impossibilitat de succeir-lo un fill no legítim, sobre el qual se centren totes les intrigues del seu entorn. Tot plegat desemboca en el Compromís de Casp.

Difícil, doncs, portar a l'escena teatral i musical un fragment tan breu de la història de Catalunya, però Joan Solana ho aconsegueix amb un ritme àgil, atractiu, sense que l'espectacle s'entretregui en fets col·laterals. Gràcies a la tècnica, l'audició era més nítida i, amb la

lectura del suplement al programa de mà, es feia molt més fàcil. El mèrit és, sens dubte, dels actors, els músics, de l'autor del text i la direcció d'escena, dels il·luminadors... però, sobretot, ho és del festival que ha ideat l'espectacle, l'ha encarregat i, sumant-les totes, és la quarta producció pròpia del certamen musical de Torroella d'aquest 2010. I és exportable: té la categoria indispensable per oferir-la i perquè més d'un la compri. Té valors intrínsecs que el fan internacional.

Tasto Solo va ser el suport de la narració; un suport sòlid i essencial per entendre, fins i tot, els fets i les intrigues. El conjunt que dirigeix el jove **Guillermo Pérez** resulta una autèntica revelació en el nostre panorama musical i, sobretot, en l'àmbit de la música antiga. Tasto Solo serveix el seu tre-

ball amb instruments d'època o còpies reals que, a Torroella, constitueixen un altre element escenogràfic. Les notes de l'organetto, l'orgue, les arpes, el clavisimbalum i els instruments de vent demostren el bon treball d'estudi i, segurament, d'arqueologia musical que han dut a terme els membres de Tasto Solo.

Un treball i una proposta del Festival de Músiques de Torroella de Montgrí que, a la meitat del cicle, recorda amb fidelitat els interessos artísticossocials d'**Ernest Lluch**. Una mostra de fidelitat al seu compromís amb la cultura i amb el seu rigor intel·lectual i una mostra, també, de fidelitat al seu record com a persona compromesa amb el diàleg i la pau, que avui sembla impossible. Per això ens el van prendre, ara fa deu anys.